זולת

לשוויון וזכויות אדם

العربية لاحقًا * ערבית אחרי עברית

שלום רב,

אתמול ציינו את יום השנה ה–55 למלחמת ששת הימים, שמציין גם 55 שנים לכיבוש הגדה המערבית ורצועת עזה. בחישוב סופי, ישראל התנהלה בלי משטר צבאי רק שישה חודשים — בין דצמבר 1966, שאז בוטל המשטר הצבאי על הפלסטינים אזרחי ישראל, ליוני 1967, שאז החל המשטר הצבאי שעודנו נמשך כיום בשטחים הכבושים.

בשנים האלה התמכרנו לשיח טקטי: האם עוצר יועיל? אולי מעצרים מינהליים, או שמא הריסות בתים ונישול? יום אחרי יום הפרנו את זכויות היסוד הבסיסיות של הנתינים הכבושים, גזלנו מהם את אדמותיהם, את רכושם, את תקוותיהם. חודש אחר חודש, שנה אחר שנה, הנחנו לקציני צבא ולמדינאים חסרי מצפון לנהל את חיינו. הם דיברו על "כיסוח דשא", קרי הרג עונתי של פלסטינים כדי להחזירם למצב של כניעה; על "ניהול הסכסוך", כלומר הימנעות מסיומו; על מדיניות של מקל גדול וגזר גמדי — ובפועל הרעיון היה לפרק את החברה הפלסטינית לגורמים.

ובשבוע שעבר מצאנו עמנו חוזים שוב בפוגרום שמבצעים מתנחלים, שאינם מוכנים לראות את סמל השאיפה הלאומית הפלסטינית מול עיניהם אפילו בשטחים פלסטיניים, ולהתפרצות עצומה של שנאת אדם בקרב עשרות אלפי

אנשי ימין ותומכיהם בירושלים. תחת עינה הפקוחה של המשטרה שלנו פורעים תקפו פלסטינים, פגעו ברכושם, ירקו עליהם, קראו להרג המוני שלהם. לנגד עיניו של מפקד המחוז קראו עשרות צעירים מוסתים "מוות לערבים" ו"שיישרף לכם" הכפר, ומפקד המחוז לא הורה לבצע מעצרים על הפרה של חוק ההסתה לגזענות. וראש הממשלה והשר לביטחון הפנים התגאו שהמצעד הגזעני השנתי ברובע המוסלמי עבר בשלום.

מוסר הוא כוח. טוב ארך אפיים מגיבור ומושל ברוחו מלוכד עיר, מלמדת אותנו המסורת שלנו. בהשלכת רימוני הלם על נשים ובאיזוק ילדות אין שום כוח אמיתי ולא גבורה. רק חולשה ופחד.

שתקנו מול פוגרום אחרי פוגרום. עברנו לסדר היום כשמדינאי בכיר הגדיר את הפלסטינים כ"רסיס בישבן", וכשנהפך לראש ממשלה והוציא איגרת ל"רוב הציוני הדומם", כאילו חמישית מהאוכלוסייה בישראל היא אוויר.

שמירה על זכויות אדם איננה חולשה, היא כוח. כוח אינו צבא ותו לא; וגם לא הצלחה בהיי־טק וכיבוד זכויות הקהילה הגאה - שבאמצעותם ישראל מנסה לשכנע את העולם כי היא ראויה להערצה. כוח הוא הידיעה שהמדינה שלנו פועלת בצדק, שהיא אינה מפלה בין אדם לאדם, שהיא מדינה שראוי לחיות בה.

ואולם כשעיתונאית פלסטינית וילד פלסטיני נהרגים, כל העמדת הפנים כלפי חוץ נמחקת כטירת חול בחוף הים. אם איננו רוצים להיהפך לצפון קוריאה של המזרח התיכון, עלינו להחדיר הרבה יותר מוסר לשיקולים שלנו — סיום השליטה בחייהם של מיליוני בני אדם הוא התחלה טובה.

(פורסם לראשונה בהארץ, 6.6.2022)

تحيّة عطِرة،

صادف أمس الذكرى السنوية الخامسة والخمسين لحرب 1967، ما يعني كذلك مرور 55 عامًا على احتلال الضفة الغربية وقطاع غزة. في المجمل، عملت إسرائيل بدون نظام عسكري لمدة ستة أشهر فقط - بين كانون الأول/ ديسمبر 1966، عند إلغاء الحكم العسكري على الفلسطينيين مواطني إسرائيل، وحتى حزيران/يونيو 1967، عند بدأ الحكم العسكري الذي لا يزال قائمًا ليومنا هذا في الأراضي المحتلة.

خلال هذه السنوات أدمنّا على الخطاب التكتيكي: هل حظر التجول يعود بالفائدة؟ أو لربما تكون الاعتقالات الإدارية مجدية أم أنّ هدم المنازل وعمليات السلب أكثر نفعًا؟ يوما بعد يوم، ننتهك الحقوق الأساسية للرعايا القابعين تحت سطوة الاحتلال، سلبناهم أراضيهم، ممتلكاتهم وآمالهم. شهرًا بعد شهر، عامًا بعد عام، منحنا الصلاحية لضباط في الجيش ولرجال دولة عديمي ضمير ليديروا حياتنا. تحدث هؤلاء عن "جز العشب"، أي قتل الفلسطينيين بشكل موسمي لإعادتهم إلى حالة من الاستسلام؛ عن "إدارة الصراع"، أي تجنب إنهائه؛ عن سياسة العصا الطويلة والجزرة القزمية - وفي الواقع كانت الفكرة تفكيك وتجزئة المجتمع الفلسطيني إلى فتات.

وفي الأسبوع الماضي وجدنا أنفسنا نشهد مرة أخرى مذبحةً ينفذها مستوطنون ليسوا على استعداد لرؤية رمز التطلعات القومية الفلسطينية أمام أعينهم حتى في الأراضي الفلسطينية، وشهدنا اندلاعًا هائلاً للكراهية لدى عشرات الآلاف من اليمينيين وأتباعهم في القدس. تحت

ناظريّ شرطتنا اعتدى مثيرو شغب على الفلسطينيين، ألحقوا الضرر بممتلكاتهم، بصقوا عليهم ونادوا بقتلهم الجماعي. وأمام قائد اللواء هتف العشرات من الشبان المُحرَّضين "الموت للعرب" و"لتحترق قريتكم"، ولم يأمر قائد اللواء باعتقال أي أحد لمخالفة قانون التحريض على العنصرية. وكان رئيس الحكومة ووزير الأمن الداخلي قد تفاخرا بأن المسيرة العنصرية السنوية في الحيّ الإسلامي مرت بسلام.

هناك علاقة واضحة بين الخطاب التكتيكي والسرعة التي تهوي بها إسرائيل في حضن العنصريين المُحَرَّضين. حين استسلمنا أمام الخطاب التكتيكي، الذي يقوم بتضييق معاني سلب حقوق الإنسان والحقوق المدنية لملايين البشر لتصبح مسألة تخص موضع نقطة تفتيش أو استخدام الرصاص المطاطي أو التحول إلى إطلاق النار من سلاح روغر – فقد فقدنا عندها القدرة على إسماع صوت أخلاقي واضح.

في التّوجّه الأخلاقي قوة. كما تعلِّمُنا التقاليد اليهودية، فإنّ الصّبور أفضل من البطل والمتحكّم بنفسه أفضل من المستولي على مدينة ما. في إلقاء القنابل الصوتية على النساء وفي تكبيل أيدي الطفلات لا توجد قوة حقيقية ولا ينمّ ذلك عن البطولة. بل الضعف والخوف.

صمتنا في وجه المذبحة تلو الأخرى. انتقلنا إلى الأجندة اليومية عندما عرّف أحد كبار رجال الدولة الفلسطينيين على أنهم "شظية في المؤخرة"، وصمتنا عندما أصبح رئيسًا للحكومة ووجه رسالة إلى "الأغلبية الصهيونية الصامتة"، وكأنّ خُمسًا من مواطني إسرائيل هم مجرّد هواء. إنّ حماية حقوق الإنسان ليست ضعفًا، بل قوة. إنّ القوة لا تقتصر على الجيش وحسب؛ ولا على النجاح في الهايتك واحترام حقوق مجموعة الميم – وهي أمور تحاول إسرائيل عبرها إقناع العالم بأنها جديرة بالتّبجيل. إنّ القوّة هي معرفة لكن، عند قَتْل صحفية فلسطينية وطفل فلسطيني، يُمحى كل التظاهر نحو الخارج كما تُمحى قلعة من الرمال على الشاطئ. إذا كنا لا نريد أن نصبح كوريا شمالية أخرى في الشرق الأوسط، فيجب علينا غرس المزيد من الأخلاقيات في اعتباراتنا – إنّ إنهاء السيطرة على حياة الملايين من البشر هو بداية جيدة.

פספסתם את אחד הניוזלטרים הקודמים? כולם כאן هل فاتتكم إحدى النشرات الإخبارية السابقة؟ جميعها هنا

אני מזמינה אותך לתרום לנו, כדי שנוכל להמשיך ולפרסם דוחות, ניירות מדיניות ויוזמות חקיקה, ולהשפיע על מקבלי החלטות ומעצבי דעת קהל

أدعوكن وأدعوكم لدعمنا بالتبرعات، كي نواصل كتابة التقارير ووثائق السياسة العامة، ترويج السياسات أمام صنّاع القرار والتأثير على الواقع قدر الإمكان.

תרמו לנו تبرعوا لنا

שלך,

זהבה גלאון
נשיאת זולת לשוויון וזכויות אדם

مع فائق الاحترام،

زهافا چالؤون
رئيسة زولات للمساواة وحقوق الإنسان

הצטרפו לקבוצת הוואטסאפ שלנו ! انضموا لمجموعتنا في تطبيق واتساب !

לעדכונים שוטפים על פעילויות זולת בקרו בפייסבוק, בטוויטר ,בערוץ היוטיוב וכמובן באתר שלנו